

[Ebba Strange]

I forbindelse med indførelse af visumtvangen blev der efter min opfattelse ikke gjort et tilstrækkelig godt forarbejde for at sikre, at de, der stadig godt må rejse ind i Danmark, nemlig borgerne fra Bosnien og Hercegovina, overhovedet kan komme ind, for de er ikke i stand til at skaffe sig et accepteret rejsedokument.

Det forslag, vi nu drøfter, er, som fru Dorte Bennedsen også sagde, på forhånd drøftet igennem med repræsentanter for de politiske partier, og SF kan støtte det; men det fjerner ikke min oplevelse af absurditet.

Da vi begyndte at drøfte det foreliggende lovforslag, blev det tilkendegivet, at det især var tiltænkt børn, der havde brug for lægehjælp. Så dukkede det hurtigt op i debatten, at det er temmelig ødelæggende for børn, der har været igennem et krise- og flugthelvede, at blive fjernet fra deres forældre eller andre nære slægtninge, og så kom debatten til at dreje sig om, at man skulle henvende sig til mødre med børn.

Den endelige formulering i lovforslaget er blevet meget tilfredsstillende, for nu står der nemlig, at det handler om lægelig behandling eller anden form for hjælp til særlig nødstedte personer, og dermed mener jeg – og det er så lidt i forlængelse af fru Dorte Bennedsens spørgsmål – at lovforslaget uden videre problemer kan bruges til at hjælpe de fanger, som fru Dorte Bennedsen nævnte der nu er blevet lukket ud af lejrene. Jeg mener, at det er nødstedte personer, der har brug for øjeblikkelig hjælp, og det går jeg ud fra at vi får en klar tilkendegivelse af fra ministeren, ligesom jeg går ud fra, at det såmænd ikke engang behøver at medføre et ændringsforslag til det forliggende lovforslag; det kan alene omtales i betænkningen.

Ministeren har hele tiden lagt vægt på, at den udvælgelse af personer, der skulle foretages, skulle ske i nøje samarbejde med UNHCR, og jeg kan gentage fru Dorte Bennedsens bemærkninger om, at netop den gruppe, som vi nu nævner, er den, som UNHCR i øjeblikket mener har et meget stort behov for hjælp.

Der var en anden af UNHCR's anbefalinger, som ministeren og regeringen ikke fulgte, nemlig anbefalingen om for alt i verden ikke at lukke grænserne til Vesteuropa. Jeg ved godt, at Danmark ikke var det første land, der ind-

førte visumpligt, men vi ved også, at når først et land i Vesteuropa har gjort det, følger de andre efter, og så ruller lavinen, så vi til sidst står i den situation, at det eneste sted, folk kan søge hen, er til Tjekkoslaviet, Ungarn og Polen.

Den tredje af de anbefalinger, som UNHCR gav os, var anbefalingen om at give midlertidigt ophold, og UNHCR's tanke var ikke specielt møntet på de grupper, som dette lovforslag handler om, men på de mennesker, der spontant søger asyl, og som så i Danmark indgår i vores almindelige asylprocedure og derved oftest uden et egentligt opholdsgrundlag kommer til at opholde sig her i mere end 6 måneder. Derfor vil jeg også godt ligesom fru Dorte Bennedsen én gang til – jeg har gjort det flere gange i løbet af sommeren – rejse det spørgsmål, om man ikke kunne overveje også at lade andre herværende asylsøgere omfatte af den midlertidige opholdstilladelse, hvis de ikke umiddelbart kan få asyl. Jeg ved godt, at det er der nogle af dem der kan få, og de skal selvfølgelig have det, men hvis der er andre, der ikke umiddelbart kan få det, og man alligevel er usikker på en tilbagesendelse, kunne man så i det mindste ikke kan lade dem være omfattet af denne midlertidige opholdstilladelse?

Pia Kjærsgaard (FP):

Til forskel fra de mange asylsøgere, der er kommet herop via Polen, og som det nu er lykkedes sådan nogenlunde at kontrollere ved brug af visum, er dette lovforslag møntet på særlig nødstedte personer.

Fremskridtspartiet er helt enig i regeringens intentioner med dette lovforslag, men vi må i samme åndedrag spørge, hvorfor justitsministeren ikke holder sig til dette problem alene. Det fremgår jo af forslaget, at der også tænkes på andre, som ikke kræver sygehusbehandling, og så mener vi, at regeringen endnu en gang er kommet lidt på vildspor.

Lad mig fra starten sige, at Fremskridtspartiet selv har givet udtryk for, at vi gerne medvirkede til, at nogle sårede eller syge fra det tidligere Jugoslavien kunne komme herop og blive hjulpet. Det tilsagn står vi naturligvis ved, men vi må også pege på, at der siden er kommet en rapport fra en delegation bestående af folk fra Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors og Direktoratet for Udlændinge, der har udtalt, at